

U Z N E S E N I E

*Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **P. J. K.**, bytom C. č. 86, proti žalovanej **Rapid life životná poisťovňa, a.s.**, so sídlom v Košiciach, Garbiarska č. 2, IČO: 31 690 904, v dovolacom konaní zastúpenej **JUDr. Gabrielom Gulbišom**, advokátom so sídlom v Košiciach, Boženy Němcovej č. 22, o **určenie existencie právneho vzťahu**, vedenej Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 13 C 96/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1 Co 21/2012, takto*

r o z h o d o l :

*Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .***

*Žalobkyni **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.*

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I/ rozsudkom z 21. septembra 2011, č. k. 13 C 96/2009 – 241 určil, že poistný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou založený poistnou zmluvou č. 5149800067 z 20. júla 1999 naďalej trvá a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 99,50 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal z názoru, že predmetná žaloba je dôvodná, lebo bez požadovaného určenia by právne postavenie žalobkyne bolo neisté; žalobkyňa totiž nevie, či jej poistný vzťah so žalovanou trvá a teda nie je zrejmé, či v budúcnosti má žalovaná podľa zmluvy plniť dohodnuté poistné plnenie. Uviedol, že ide o (pomenovanú) poistnú zmluvu, ktorej vznik, zmena a zánik sú upravené v Občianskom zákonníku. Poukázal na ustanovenia § 788 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 790 písm. b/, na ustanovenia § 800 až 802, § 802 ods. 2 Obč. zák.

a na článok 11 ods. 1 Všeobecných podmienok pre Ž. poistenie a uviedol, že tieto podmienky sú záväzné pre obidve strany, že žalobkyňa žalovanú nikdy nepožiadala o zrušenie poistenia a preto na predmetnú vec uvedený článok VPP nemožno aplikovať pre zánik poistenia zo strany žalovanej. Jednostranný právny úkon – oznámenie o zániku poistenia nemal oporu ani v Občianskom zákonníku, ani vo všeobecných podmienkach poistenia. Žalovaná nemala právo podať žiadosť o zrušenie poistenia s vyplatením odbavného, lebo nositeľom tohto práva je iba poistník, teda žalobkyňa, ktorá tým, že nereagovala na návrh žalovanej (týkajúci sa zmeny obsahu poistnej zmluvy) prejavila záujem zotrvať v pôvodnom zmluvnom vzťahu a za pôvodných podmienok. Zdôraznil, že nemožno skončiť poistenie iným spôsobom, než ktorý vyplýva z ustanovenia § 800 až 802. K ustanoveniu § 31a zákona č. 186/2004 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 95/2002 o poisťovníctve uviedol, že v čase vzniku zmluvného vzťahu (uzavretia zmluvy - 12. 7. 1999) toto ustanovenie ešte nebolo účinné, takže by išlo o spätné pôsobenie právnej normy (retroaktivitu), ktorá je v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok. Súd prvého stupňa napokon zdôraznil, že nezistil ani žiadny dôvod absolútnej neplatnosti predmetnej poistnej zmluvy. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 20. februára 2013, sp. zn. I Co 21/2012 rozsudok súdu prvého stupňa (ako vecne správny) potvrdil (§ 219 ods. 2 O. s. p.), lebo sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že žalovaná v konaní nepreukázala, že medzi ňou a žalobkyňou došlo k dohode o zmene poistnej zmluvy, že súd správne konštatoval, že k zániku poistenia nedošlo ani v zmysle článku 11 ods. 2 Všeobecných poistných podmienok pre Ž. poistenie, ani z dôvodu nemožnosti plnenia v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zák. Uviedol, že samotná skutočnosť, že ustanovenie § 31a zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve neznamena, že pred účinnosťou tohto ustanovenia žalovaná nemala povinnosť určiť výšku poistného na základe poistno – matematických metód tak, aby výška poistného zabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých jej záväzkov. Jej kalkuláciu poistnej sadzby UDP - K v roku 1995 schválilo Ministerstvo financií SR (ako dozorný orgán nad poisťovníctvom). Táto kalkulácia bola označená za správnu aj v roku 1999 (viď protokol o kontrole zo 4. 6. 1999) a za správnu bola označená aj Úradom pre finančný trh (viď protokol o kontrole z 13. 2. 2003). Slovenská národná banka konštatovala chybu v kalkulácii až 21. 2. 2008. Prípadný nesprávny postup dozorného orgánu nad poisťovníctvom pri schvaľovaní obchodného plánu poisťovacej činnosti by nemal za následok nemožnosť plnenia žalovanej podľa § 575.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie a navrhla rozsudky súdov oboch nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ako aj rozsudok Okresného súdu Košice I/ zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej aj náhradu trov dovolacieho konania. Navrhla tiež odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Prípustnosť dovolania odôvodnila tým, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ v spojení s ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.) Namietala aj to, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj to, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 od. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p.). **Odňatie možnosti konať pred súdom** videla v tom, že súdy opomenuli správny procesný postup pri vykonávaní dôkazov listinami (§ 129 O. s. p.) v duchu rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Obo 29/2010, 2 Cdo 129/2009 a že odvolací súd posúdil vec aj podľa ustanovenia § 797 a nasl. Obč. zák., teda z pohľadu ustanovení, ktoré neboli predmetom právnych úvah pred súdom prvého stupňa. **Inú vadu** videla v porušení ustanovenia § 118 ods. 2 O. s. p. a **nesprávne právne posúdenie zase** v tom, že kalkulácie a sadzby poistenia schválené v roku 1995 vstúpili ako peňažná povinnosť do každej poistnej zmluvy poistného produktu UDP – K, teda aj do poistnej zmluvy uzavretej so žalobkyňou, pričom od štátom schválených sadzieb nebola oprávnená odchyliť sa alebo ich upraviť; bola povinná ich dodržať. Uviedla, že pri niektorých druhoch zmlúv je verejný záujem na ich vyváženosti tak veľký, že bol vytvorený osobitný úrad poverený vykonávaním ex ante kontroly týchto zmlúv. Tieto zmluvy spadajú do kategórie tzv. regulovaných zmlúv, ktoré predstavujú medzistupeň medzi súkromným a verejným právom. Kalkulácie a sadzby ustanovil štát a teda určenie ceny poistenia a poistného plnenia nebolo slobodným prejavom vôle žalovanej, ale dôsledok záväzného schválenia štátneho orgánu a preto ani vada určenia peňažných parametrov nemôže byť jej podnikateľským rizikom. Podnikateľským rizikom nie sú dôsledky nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Štátny orgán posúdil tú istú vec dvakrát a s odstupom času opačne. V dôsledku nesprávneho úradného postupu nebol len vznik nároku na náhradu škody (v prípade poistných zmlúv ukončených do 21. 2. 2008), ale aj jej povinnosť predísť ďalšej škode (§ 415 Obč. zák.). Ak súd vyslovil, že žalovaná by mala voči žalobkyňi dodržať poistnú zmluvu v nezmenenej podobe, následný vznik škody by si mala uplatniť voči štátu, pričom takáto konštrukcia nie je v právnom štáte udržateľná. Zásada pacta sunt servanda nie je absolútna, treba zohľadniť aj zásadu predchádzania vzniku škôd (§ 415 Obč. zák.) a vec posúdiť z aspektu obidvoch zásad

a vyvážiť konflikt, ktorý medzi nimi vzniká. Odvolací súd však tento fakt nezohľadnil. Jej opatrenia prijaté po 21. 2. 2008 smerovali k odvráteniu škôd (ako následku nesprávneho úradného postupu) a viedli k zániku poisťnej zmluvy. Poukázala aj na princípy európskeho zmluvného práva (ako na všeobecný systém pravidiel), ktoré majú slúžiť na vyplňanie „medzier“ a majú silu judikátu, a ktoré mal využiť aj odvolací súd. Ak zásada pacta sunt servanda dopadá obzvlášť ťaživo na niektorú zo zmluvných strán, mala by byť prelomená v podobe následnej úpravy zmluvného záväzku alebo jeho zániku. Nesúhlasila ani so spôsobom, akým sa odvolací súd vysporiadal s neodôvodnenosťou zániku poistenia v zmysle § 575 Obč. zák., ďalej s tým, že nebolo vykonané dokazovanie v (žalovanej) navrhovanom rozsahu. Vytykala odvolaciemu súdu, že v predmetnej veci nepripustil dovolanie na otázky zásadného právneho významu, ktoré špecifikoval v podanom dovolaní.

Žalobkyňa sa v dovolacom konaní nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Procesnú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku žalovanej by zakladala len procesná vada v zmysle § 237 O. s. p., na ktorú je dovolací súd povinný vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 O. s. p.). So zreteľom na uvedenú povinnosť sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k jednej (niektorým) z týchto vád, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, ktoré opodstatňuje záver odvolacieho súdu, že konanie na súde nižšieho stupňa je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád. Mimoriadnosť dovolania ako opravného prostriedku, ktorým možno výnimočne napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, sa prejavuje aj v tom, že jeho prípustnosť v zmysle § 237 O. s. p. je spojená výlučne len s najzávažnejšími (v ňom taxatívne vymenovanými) procesnými vadami zakladajúcimi tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady nezakladajú prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. zakladá taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom prednesu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O. s. p.). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 53/2000. Zo spisu nevyplýva, že by žalovanej bolo odňaté niektoré z uvedených procesných práv.

Dovolatelka videla odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že súdy nevykonali dôkaz listinou v súlade s ustanovením § 129 O. s. p.) v duchu rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Obo 29/2010, 2 Cdo 129/2009

V zmysle § 129 ods. 1 vety za bodkočiarkou vykonanie dôkazu listinou takým spôsobom, že predseda senátu alebo samosudca listinu alebo jej časť prečíta, neplatí, ak súd vo veci nenariaduje pojednávanie.

V pojednávanej veci mal odvolací súd v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvého stupňa dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci, preto nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať. Rovnako v konaní pred súdom prvého stupňa súd nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O. s. p., a vo veci nebol daný ani dôležitý verejný záujem v zmysle vyššie uvedeného výkladu. Možno teda uzavrieť, že v predmetnej veci nebola splnená ani jedna z podmienok ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p., preto odvolací súd nebol v čase rozhodovania povinný nariadiť pojednávanie v zmysle tohto ustanovenia a mohol postupovať podľa odseku 2, pričom prípadný nesúhlas účastníka s prejednaním veci bez pojednávania bol v tom čase už bez právneho významu (súd bol povinný naň prihliadať len do 14. októbra 2008 – por. vyššie uvedené).

Podľa § 214 ods. 1 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (ods. 1). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (ods. 2). V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je splnená ani jedna z uvedených podmienok, pričom oprávnenie posudzovať ich splnenie má výlučne odvolací súd, ktorý zvažuje potrebu doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 120 ods. 1 O. s. p.), rovnako ako existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty.

Vzhľadom na uvedené nemožno odvolaciemu súdu (ako procesnú nesprávnosť) vyčítať že dôkaz listinou nevykonal spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 129 ods. 1 vety pred bodkočiarkou, keď vo veci nenariadil pojednávanie a tento jeho postup mal oporu v platnej právnej úprave. Neprečítaním listiny alebo jej časti v takomto prípade nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Citácie vecí sp. zn. 2 Cdo 129/2009 a 4 Obo 29/2010 zo strany dovolateľky je nenáležitá, lebo v nich (na rozdiel od predmetnej veci) práve boli nariadené pojednávania a dôkaz listinou nebol vykonaný v súlade s § 129 ods. 1 O. s. p. veta pred bodkočiarkou.

Ďalšia námietka dovolateľky spočívajúca v tom, že **odvolací súd posúdil vec aj podľa ustanovenia § 797 a nasl. Obč. zák.**, teda z pohľadu ustanovení, ktoré neboli predmetom právnych úvah pred súdom prvého stupňa bez toho, aby postupoval podľa § 213 ods. 2 O. s. p. z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia nevyplýva. Totiž, ako je zřejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa predovšetkým z dôvodov, že sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (viď str. 5 rozsudku odvolacieho súdu). Pokiaľ (na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia) uviedol aj ďalšie dôvody, nezakladá to prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolatel'ka tiež v dovolaní vytkla aj **nesprávne právne posúdenie** predmetnej veci, ktoré v dovolaní podrobne rozviedla. V tejto súvislosti treba najskôr uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), a dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako namietala dovolateľka v podanom dovolaní, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p. To isté platí aj o inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: *Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.*

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Daniela Švecová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková